

Nr 23

Av herr Nilsson i Gävle m. fl., *angående åtgärder för återgång till lågräntepolitik.*

Statens ständigt stegrade löpande utgifter mot bakgrunden av stagnerande inkomster utgör en svår belastning för skattebetalarna. De oupphörligt stegrade improduktiva utgifterna för militära ändamål pressar samtidigt ned penningvärdet och försämrar statens finanser. Samtidigt fördyrar högräntepolitiken statens lån. Följden av räntehöjningarna måste bli försämrade statsfinanser. De påminner ur denna synpunkt om de åtgärder, som av och till genomförts under de gångna åren med motivering att skydda penningvärdet och som fått en rakt motsatt effekt. Man har således höjt de indirekta skatterna och därmed priserna med den motiveringen, att man vill hejda inflationen.

Räntefrågan har länge varit en stridsfråga mellan arbetarrörelsen och de borgerliga partierna. Socialdemokraterna, kommunisterna och centerpartiet har tidigare varit eniga om att förhindra högräntepolitiken, med motivering att denna främst berikar kapitalägarna och fördyrar kostnaderna för alla andra människor. Räntehöjning på en procent fördyrar, när den slår helt igenom, hyreskostnaderna med 14 %. Det beräknas att den senaste räntehöjningen tvingar hyresgästerna att betala omkring 200 miljoner kronor mera om året för sina bostäder. Småbönder, hantverkare och jämförliga, som oftast är skuldsatta, får erlägga många miljoner kronor i ökade räntekostnader. Därjämte ökar såväl det statliga som det kommunala skattestrycket.

Lågräntepolitik har tidigare varit arbetarrörelsens målsättning. Vid 1948 års val uttalade statsministern i en skrift »Socialdemokratins väg» följande (på sid. 19): »Räntestegring betyder hyreshöjning och skulle ytterligare markera behovet av ökade löner, men den har också den effekten att den minskar företagsamheten framför allt inom byggnadsindustrin.»

Statsministern har rätt i sin ståndpunkt från 1948. Men ståndpunkten har övergivits. Nuvarande ränteläge är onormalt högt, vilket är så mycket märkligare eftersom en rad jämförliga stater tvingats överge högräntepolitiken.

Räntehöjning skapar helt följdriktigt prisstegringar, för vilka alla som kan söka göra sig skadeslösa genom höjda priser på varor och tjänster. Endast ett litet skikt av stora kapitalägare, liksom banker och andra stora

kreditgivare, har anledning vara belåtna, medan de stora konsumentgrupperna pålägges ökade kostnadsstegringar.

En räntesänkning är således nödvändig både för att befria stora folkgrupper från de orättvisa bördor, som nuvarande ränteläge pålagt dem, samt för att motverka den avmattning av konjunkturen som inträtt också i vårt land.

Under åberopande av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om åtgärder, ägnade att återvända till lågräntepolitiken.

Stockholm i januari 1959

Henning Nilsson

H. Hagberg

Helmer Holmberg